

Sygn. akt I PK 298/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa R. J.

przeciwko S. Spółce z o.o. w W.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 maja 2015 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach

z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt V Pa 117/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł  
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z 17 czerwca 2014 r.

Zarzucono naruszenie art. 52 § 2 k.p. w zw. z art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p. przez błędną jego wykładnię, co obejmuje mylne zrozumienie znaczenia tego przepisu przez Sąd i przyjęcie *de facto*, że konieczne dla rozpoczęcia biegu jednomiesięcznego terminu, w którym pracodawcy przysługuje uprawnienie do rozwiązania umowy o pracę z winy pracownika bez wypowiedzenia, jest przyznanie się pracownika do rażącego naruszenia podstawowych obowiązków

pracowniczych, a nie samo dostateczne uprawdopodobnienie takiego zachowania powzięte przez pracodawcę.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, co obejmuje art. 52 § 2 k.p., ponieważ jak wynika z treści orzeczeń Sądu Najwyższego w orzecznictwie stosowane są różne kryteria dla oceny zdarzenia, które stanowi początek terminu z art. 52 § 2 k.p.

Pełnomocnik pozwanej w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na brak spełnienia ustawowych przesłanek określonych art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., z ostrożności procesowej - o oddalenie skargi kasacyjnej, a także wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazanie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania na okoliczność wymienioną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., tj. na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie SN z 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, LEX nr 1466239). Jednocześnie trzeba podkreślić, że potrzeba wykładni przepisów prawnych jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być rozumiana jako dążenie do zastąpienia klauzul generalnych przez opis sytuacji wyczerpujących te klauzule (postanowienie SN z 19 maja 2011 r., I CSK 700/10, LEX nr 1294148).

Skarżący nie wykazał okoliczności wymienionej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzecznictwo sądów w kwestii momentu, od którego należy liczyć termin określony w art. 52 § 2 k.p. jest jednolite. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego miesięczny

termin, o którym mowa w art. 52 § 2 k.p., rozpoczyna bieg po sprawdzeniu wiadomości uzyskanej przez pracodawcę o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika. Wskazuje się, że przez wyrażenie „uzyskanie przez pracodawcę wiadomości” należy rozumieć wiadomości na tyle sprawdzone, aby pracodawca mógł nabrać uzasadnionego przekonania o nagannym postępowaniu danego pracownika. Ponadto, że termin ten rozpoczyna bieg od zakończenia, podjętego niezwłocznie i sprawnie przeprowadzonego, wewnętrznego postępowania sprawdzającego uzyskane przez pracodawcę wiadomości o niewłaściwym zachowaniu pracownika (por. w szczególności wyroki SN z: 28 października 1976 r., I PRN 74/76, OSNCP 1977 nr 5-6, poz. 100; 13 listopada 1997 r., I PKN 348/97, OSNP 1998 nr 16, poz. 479; 26 marca 1998 r., I PKN 5/98, OSNP 1999 nr 6, poz. 201; 18 kwietnia 2001 r., I PKN 363/00, OSNP 2003 nr 3, poz. 63; a także wyroki SN z 20 sierpnia 2008 r., I PK 32/08, M.P.Pr. 2009 nr 2, s. 91-93 oraz 24 lipca 2009 r., I PK 44/09, LEX nr 548915 oraz powołane w nich orzecznictwo). Okoliczności czy i w którym momencie w danym przypadku pracodawca powziął sprawdzone wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p. stanowią przedmiot ustaleń faktycznych w postępowaniu dowodowym.

Uwzględniając powyższe w kontekście okoliczności faktycznych tej sprawy, niekwestionowanych przez skarżącego, Sąd Okręgowy, w zaskarżonym wyroku, dokonując oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stwierdził, że samo uzyskanie informacji o ogłoszeniu zamieszczonym w portalu internetowym o sprzedaży opon mogło stanowić co najwyżej rozpoczęcie postępowania sprawdzającego, a wiarygodną informację uzasadniającą przekonanie, że powód dopuścił się czynu nagannego w stopniu usprawiedliwiającym niezwłoczne rozwiązanie umowy o pracę pracodawca uzyskał dopiero gdy powód przyznał się do zamieszczenia tej oferty i zamiaru sprzedaży opon pracodawcy. Skarżący formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w istocie kwestionuje więc ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy, pod pozorem wystąpienia rozbieżności w orzecznictwie sądów w przedmiocie momentu, od którego należy liczyć początek biegu terminu określonego w art. 52 § 2 k.p.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.